

BEFOLKNINGS- UDVIKLINGEN

DK

Dansk Kultur

*Foreningen til værn
om dansk kultur og identitet*

Befolkningsudviklingen

udgivet på
Forlaget Rafael
2004

Redigeret af
Niels Erik Søndergaard
Rasmus Rasks Alle 95
5250 Odense SV
n.e.s@mail.tele.dk

Trykt hos
PoBe sats & repro
6430 Nordborg

ISBN 87-91107-09-1

Forsidebilledet:

Befolkningens reproduktion

Den danske befolkning reproducerer ikke sig selv blandt andet på grund af arbejdsmarkedets indretning og en manglende prioritering af familien.

Den gennemsnitlige danske familie er nede på at få 1,3 børn.

Den ikke-reproducerede del af befolkningen erstattes af mellemøstlige indvandrere.

Det indre demografiske selvmord er i gang i Danmark og Europa i dag. Ingen af de politiske fløje i Folketinget tager højde for denne problemstilling.

Hvor længe skal dette fortsætte?

Indhold

De indenlandske demografiske problemer	4
Argumenter, myter og meninger i befolkningsdebatten	4
Sikker sex på finansloven	14
Verdensbillede	15
Modstandskampen for dansk kultur	17
Det moderne projekt	19
Islamisk indvandring, abort og kulturradikalisme	19
De børn, vi ikke fik	20
Politisk korrekt antisemitisme	21
Postbudenes selvgode protestaktion	22
Brev til administrerende direktør Peter Parbo	23
Brev til Pressenævnet	26
Prisliste for DK's publikationer	30
Hvem er foreningen Dansk Kultur?	32

De indenlandske demografiske problemer

I bogen »Grænser for indvandring«, som Dansk Kultur udgav i 2003, blev Danmarks og Europas eksterne demografiske - ydre befolkningsmæssige - problemer behandlet.

I Torben Riis' artikel herunder »**Argumenter, myter og meninger i befolkningsdebatten**« drejer det sig om Danmarks interne demografiske - indre befolkningsmæssige - problemer.

Den danske befolkning kan ikke og vil ikke reproducere sig selv på grund af blandt andet arbejdsmarkedets indretning og manglende prioritering af familien. Materialismen sættes over de primære livsværdier på grund af åndelig svækkelse af de europæiske lande.

Den gennemsnitlige danske familie er nede på at få 1,3 børn, derfor bliver der færre unge og flere ældre. Dette har ført til, at de toneangivende både i den nuværende og den forrige regering siger, at der ikke er råd til f.eks. folkepensionen og efterlønnen. Og det medfører også, at de ydre befolkningsmæssige problemer bliver større for os.

Der er et indre demografisk selvmord i gang i Danmark og i Europa som helhed i dag. Ingen af de politiske fløje tager tilstrækkelig højde for denne problemstilling.

Niels Erik Søndergård

Argumenter, myter og meninger i befolkningsdebatten

Debatten ved folketingsvalget

Flygtninge- og indvandrerspørgsmålet var ved folketingsvalget i 2001 det altdominerende spørgsmål, som delte danskerne i to stridende lejre. Vælger-tilslutningen til det enkelte parti var således i høj grad afhængig af, hvilken stilling partiet havde taget til spørgsmålet, og ikke mindst af hvorvidt partiet havde taget et klart og utvetydigt standpunkt.

De partier, der med større eller mindre behændighed forsøgte at unddrage sig en klar stillingtagen, blev derfor også straffet af vælgerne. Lidt forenklet kan man sige, at de uløste problemer og den manglende vilje til at beskæftige sig med selve sagen, kostede den socialdemokratisk/radikale regering livet. Noget lignende overgik Kristeligt Folkeparti, som ikke opnåede den

forventede fremgang, men med nød og næppe klarede spærregrænsen ved de trofaste kernevælgeres hjælp.

Fremgang fik til gengæld Venstre og Dansk Folkeparti, som meget bastant havde meldt ud om behovet for stramninger, og som derfor kunne appellere til de mange bekymrede vælgere, heraf ikke så få traditionelt socialdemokratiske vælgere, der havde mistet tiltroen til regeringens evne og vilje til at håndtere problemet.

Problemerne er uløste

Debatten er langt fra forstummet efter valget. Selv om VK-regeringen tilsyneladende har gennemført betydelige stramninger på en række områder, vil disse tiltag næppe kunne tilfredsstille den del af vælgerne, som på ingen måde er til sinds at affinde sig med tanken om et multietnisk og multikulturelt Danmark. Hertil kommer, at de sociale problemer, som følger med et stort indtag af befolkningsgrupper fra ikke-vestlige lande, fortsat vil være stærkt følelige - og medføre store udgifter for samfundet.

Dette sidste problem er netop blevet belyst i en undersøgelse foretaget af Rockwool-fondens forskningsenhed^[1]. Undersøgelsen, som blev offentliggjort den 28. okt. 2003, konkluderer, at indvandrere fra ikke-vestlige lande er en ren underskudsforretning trods al tale om forbedret integration. Denne gruppe, der udgør 5% af befolkningen, modtog i år 2000 35% af de samlede udbetalinger til kontanthjælp. Sammenlagt, vurderer forskerne bag undersøgelsen, koster disse nydanskere - når indtægter er trukket fra udgifter - det danske samfund 15-17 milliarder kroner om året.

Konfrontationen mellem fløjene

Det er den slags oplysninger, som i en rum tid endnu vil kunne bringe sindene i kog og holde debatten varm - vel at mærke en debat med stærke ideologiske og ikke altid lige behagelige undertoner. Således som den har formet sig indtil dato, kan man - med de forenklinger dette nødvendigvis må indebære - karakterisere den ud fra to hovedsynspunkter, der står skarpt over for hinanden.

På den ene side har vi „strammerne“. De har ikke noget veldefineret projekt, men ønsker at begrænse indvandringen mest muligt, subsidiært at sende så mange herboende udlændinge hjem, som det nu engang vil være muligt.

De repræsenterer groft sagt det nationalt/konservative synspunkt, at Danmark er et land for danskere og ikke for ret mange andre. Strammerne risikerer, hvis de giver deres besyv med i debatten, at blive beskyldt for at være racister, fremmedhadere eller slet og ret sølle nostalgikere, der klynger sig til drømmen om et Danmark, en Morten Korch-idyl, som for længst er ophørt med at eksistere, hvis den i det hele taget har gjort det nogen sinde.

På den anden side har vi „slapperne“, som trives fint med tanken om et multietnisk Danmark. For dem repræsenterer indvandringen en slags kulturelt vitamintilskud, og skulle der være sociale gnidninger, som giver sig lidt for håndfaste udslag - en bandekrig hist og et æresdrab pist - ja så må de løses via bedre integration. Med andre ord, når blot vi kan få nydanskerne ind på arbejdsmarkedet, vil de ophøre med at udgøre et problem.

Slapperne ser sig selv som „progressive“ og kosmopolitiske. De risikerer ikke så meget ved at ytre sig offentligt - når bortses fra sporadiske trusselsbreve fra nynazistiske grupper, som ingen alligevel tager alvorligt - for de indtager jo det standpunkt, som fortsat betragtes som det politisk korrekte. De kan med andre ord føle sig trygge i forvisningen om at repræsentere de klassiske dyder: mådehold, tolerance og medmenneskelighed. Deres mest påtrængende problem er, at deres position er truet af en offentlighed, som i stigende grad blæser på politisk korrekthed.

Fremtiden

Men én ting er debatten og de ideologiske frontlinier, der aftegner sig i debatten. Hvis den ikke skal fortsætte som hidtil som en steril skyttegravskrig mellem diverse ideologiske lejre, og endnu vigtigere, hvis vi har ambitioner om at gøre noget ved de problemer, der afføder debatten, hvordan kommer vi så videre? Det gør vi kun, hvis vi har mod til at spørge bag om debatten og se på problemet i et lidt større perspektiv. Sagen er nemlig den, at de politikere, som vi forventer skal „løse“ problemerne for os, er fanget i et umiddelbart uløseligt dilemma.

Hvis de ikke foretager sig noget indgribende, risikerer de at komme til at dele skæbne med Nyrup-regeringen og blive afsat af et vælgerkorps, der ikke vil affinde sig med de stadigt stigende udgifter til forsørgelse af nydanskere, som ikke vil leve med bandekriminalitet, og som slet ikke er til sinds at ændre samfundets indretning i takt med en stadigt voksende mus-

limsk befolkningsgruppes krav.

Hvis de på den anden side vælger at efterkomme „strammernes“ krav og „løser“ problemet ved at smække døren i for yderligere indvandring og i yderste fald sende alle ikke-danske statsborgere ud af landet, står de tilbage med et andet problem, der hedder mangel på arbejdskraft. Hvis ikke vi har mennesker nok til at bemane posterne i de produktive erhverv, vil det umiddelbart betyde, at virksomhederne bliver nødt til at flytte produktionen derhen, hvor arbejdskraften er. Investeringerne vil gå uden om Danmark, hjemmemarkedet vil skrumpes ind - og hvad så med velfærdssamfundet?

Den manglende familiepolitik og vores interne demografiske sammenbrud

Årsagen til den aktuelle misere er således dybest set, at vi danskere i et par generationer ikke har ment, at der var megen sund fornuft i at sætte børn i verden. Konsekvensen af denne tankegang er et dalende befolkningstal, som stiller os over for valget enten at forvandle Danmark til et alderdomshjem eller at acceptere en stadig import af potentiel arbejdskraft med de sociale og kulturelle problemer, dette erfaringsmæssigt fører med sig.

Det europæiske demografiske sammenbrud

Og det er, som de fleste er klar over, ikke udelukkende et dansk problem, men et problem i hele den vestlige verden - og ganske særligt i Europa, som i dag er et døende kontinent.

DR-dokumentar sendte i begyndelsen af året en udsendelse med titlen »Det store babykrak«. Meget kort fortalt handlede udsendelsen om de konkrete følger af den aktuelle befolkningsudvikling i den vestlige verden. Europa, hed det, er ved at blive „verdens alderdomshjem“ med et samlet fødselsunderskud på to millioner årligt. Ved fødselsunderskud forstår man det forhold, at befolkningen ikke længere er i stand til at reproducere sig selv. Hvis befolkningstallet ikke skal falde, siger det sig selv, at hver kvinde i løbet af sin levetid er nødt til i gennemsnit at få minimum to børn, altså to børn, der kan erstatte henholdsvis hende selv og faderen. I Danmark blev der i 2001 født 65.450 børn svarende til 1,74 børn pr. kvinde i den fødedygtige alder. Bunden nåede vi i 1983 med kun 50.822 nyfødte, svarende til 1,37 børn pr. kvinde.

Tilsvarende tal finder vi i dag i det sydlige Europa, som i øjeblikket oplever en periode, hvor børnefødsler er yt, og hvor kvinderne i stedet myldrer ud på arbejdsmarkedet.

Det lave fødselstal i Europa betyder, at antallet af pensionister i løbet af de næste 25 år vil vokse 14 gange hurtigere end den erhvervsaktive del af befolkningen. I den nævnte dokumentarudsendelse betegnede førende demografer (befolkningsekspertes) denne udvikling som „kollektivt selvmord“ og forudsagde, at det økonomiske system ville bryde sammen inden for en overskuelig årrække. Den generation, der for økonomisk vindings skyld valgte ikke at sætte børn i verden, er, sagde de, i samme situation som deltagerne i et pyramidespil, hvor der ikke kommer nye spillere til. De undgår ikke fallit. Der bliver med andre ord ikke nok unge til at betale pensionerne til den stadigt voksende ældregruppe.

Den globale demografiske udvikling

Også i et globalt perspektiv giver udviklingen anledning til alvorlige bekymringer. FN afholdt i april måned i år en konference i Madrid om aldringsproblemer. På konferencen gjorde FN's generalsekretær Kofi Annan opmærksom på, at antallet af ældre i verden vil stige fra 600 millioner i dag til 2 milliarder i år 2050. 80% af disse ældre vil befinde sig i den 3. verdens lande. Når antallet af ældre stiger så drastisk, vil sundhedsudgifterne stige tilsvarende, og det vil kræve store strukturelle omlægninger i de enkelte landes sundhedsvæsener og nye måder at prioritere på, tilføjede WHO's generaldirektør, den tidligere statsminister i Norge, Gro Harlem Brundtland.

I rapporten fra konferencen kan man bl.a. læse,

- at andelen af ældre i hele verden (mennesker på 60 år og derover) var 8% i 1950, 10% i 2000, og at den forventes at stige til 21% i 2050.
- at i industrilandene var næsten en femtedel af befolkningen 60 år eller derover i 2000; i 2050 vil det være en trediedel. I den 3. verden er kun 8% p.t. 60 år eller derover, i 2050 vil det dreje sig om 20%.
- at gennemsnitsalderen i hele verden i dag er 26 år. I Yemen er den 15 år, mens den i Japan er 41 år. I 2050 vil den være steget til 36 år. I Spanien forventes til den tid en gennemsnitsalder på 55 år!
- at der i 1950 var 12 personer i alderen 15-64 for hver pensionist på 65 år eller mere. I 2000 var tallet 9, i 2050 vil det være 4.

Men hvad med den meget omtalte befolkningsekspllosion. Er det ikke sådan, at vi bliver flere og flere? Jo, et stykke tid endnu. Men ikke fordi fødselstallet er højt. Selv i de traditionelt mest folkerige nationer som Bangladesh, Brasilien, Egypten, Indonesien, Iran, Mexico og Filippinerne kan man nu iagttage drastiske fald i fertiliteten, således at disse lande også inden længe vil komme til at opleve faldende befolkningstal. Lederen af FN's Befolkningsstatistik (UN Population Division) Joseph Chamie har for nylig indrømmet, at stigningen i verdens befolkning i det 20. århundrede ikke primært skyldes, at kvinder har fået flere børn - eller, som en berømt demograf Nicholas Eberhardt fra Harvard Universitetet har udtrykt det: „Jordens befolkning er vokset, ikke fordi vi har formeret os som kaniner, men fordi vi er holdt op med at dø som fluer.“

Demografisk nedjustering og velfærdsstaten

For blot to år siden forudsagde FN's befolkningsstatistikere, at verdens befolkning ville nå op på 9-10 milliarder mennesker i 2050. På det seneste har man nedjusteret forventningerne til 8-9 milliarder, inden bøtten vender, og befolkningstallet begynder at falde. Længe inden da vil vi komme til at føle konsekvenserne af, at færre i den erhvervsaktive alder skal forsørge en stadig større gruppe af pensionister. Kan de vestlige landes økonomier holde til det? Vil vi fortsat kunne opretholde velfærdsstatens sociale ordninger? Og hvad vil der ske i den 3. verden, hvor de sociale systemer langt fra er udviklet til at klare en sådan situation?

Børn som en unødigt omkostning

Som man umiddelbart kan se, er der masser af politisk sprængstof i befolkningsproblematikken. Men tilbage til Danmark. Her har vi i årevis ført en klart familiefjendtlig politik ud fra kortsynede økonomiske hensyn, og foreløbig er der ikke meget, der tyder på, at politikerne er ved at vågne op og se realiteterne i øjnene.

Tag som eksempel herpå Det konservative Folkepartis seneste forslag om en beskæring af børnechecken angiveligt med det formål at frigive midler til skattelettelse. Noget sådant vil formentlig være sød musik i betrængte skatteyderes øren, men det bemærkelsesværdige i denne sammenhæng er, at partiet forestiller sig sparekniven ført - ikke primært efter familiens ind-

tægt - men efter antallet af børn, således at der med andre ord kun gives tilskud til et vist begrænset antal børn. Bag forslaget ligger uden tvivl overvejelser i retning af, at det erfaringsmæssigt i hovedsagen er folk af fremmed etnisk oprindelse, som giver sig af med at sætte en større børneflokk i verden - og i bredere forstand en filosofi gående ud på, at børn er en unødigt omkostning både for den enkelte familie og for samfundet som helhed.

Industriell demografisk misinformation

Man kan undskylde den konservative partitop, som står bag dette forslag, med, at den efter Schlüter-regeringens fald blev drænet for mennesker med iøjnefaldende intellektuelle kvaliteter, samt det forhold, at den danske offentlighed i årevis er blevet - for nu at sige det pænt - mangelfuldt informeret om befolkningspolitiske spørgsmål.

F.eks. udsender Worldwatch Institute hvert år en rapport om klodens tilstand, som med usvigelig sikkerhed giver anledning til stort opsatte artikler i de førende dagblade, hvor rapportens konklusioner fremstilles som uomtvistelige videnskabelige kendsgerninger. Worldwatch Institutes leder, Lester Brown, har år efter år hævdet, at den globale befolkningstilvækst fører lige lukt mod katastrofen i form af miljønedslidning og truende hungersnød. Lige så længe er hans udtalelser blevet citeret i danske medier, uden at nogen har gjort sig ulejlighed med at gå hans påstande efter i sømmene og f.eks. kontrollere, om det, han sagde for fem år siden, nu også viste sig at holde stik. Og lige så længe har man omtalt hans institut som en uafhængig videnskabelig institution uden at spørge til, hvor pengene til at drive det for kommer fra. Det er ellers ikke så svært at eftervise. Worldwatch Institute's aktiviteter, herunder Lester Brown's sikkert ikke ringe gage, betales af Rockefeller-fonden i USA, som mildt sagt er kendt for sit engagement i international befolkningspolitik. Rockefeller-fonden, som selv råder over betydelige midler, modtager iøvrigt substantielle tilskud fra FN's befolkningsfond UNFPA, som bl.a. i en årrække har spillet en aktiv rolle i implementeringen af den kinesiske ét-barns-politik. Denne politik har Lester Brown i fuld offentlighed betegnet som „lovende“.

Bush-regeringen har netop strøget den årlige bevilling på 34 millioner \$ til UNFPA med henvisning til, at kinesernes befolkningsprogrammer bl.a. gennemføres ved hjælp af tvangsaborter og tvangssterilisationer udført på de

kvinder, som ikke vil makke ret.

Det vil næppe undre nogen, at Danmark og de øvrige nordiske lande fortsat hører til blandt de trofaste bidragsydere til UNFPA. Den danske bistandsorganisation under Udenrigsministeriet DANIDA hævder ganske vist, at det er dansk politik ikke at involvere sig i projekter, der omfatter tvang, men det behøver man jo heller ikke, så længe UNFPA kanaliserer pengene videre til organisationer, der er villige til at tage de nødvendige midler i brug.

Internationale organisationers fødselskontrol

At overbefolkning skulle være en alvorlig trussel mod klodens og den fælles overlevelse er en påstand, som stædigt fastholdes af en stribe magtfulde organisationer, bl.a. IPPF, den internationale familieplanlægningsorganisation, den næststørste private organisation i verden efter Røde Kors. Som et kuriosum skal det nævnes, at IPPF i 1970 udkastede en plan for, hvordan man skulle begrænse fertiliteten i USA^[2]. Her foreslog den daværende vicepræsident for IPPF bl.a., at man skulle tilsætte drikkevandet steriliserende kemikalier, indføre skat på ægteskab og tvungen sterilisation, subsidiært tvungen abort for ægtepar, der ventede barn nr. 2.

Nævnes skal det også, at organisationen oprindeligt under ledelse af stifteren Margaret Sanger bar navnet »Birth Control Federation«, men ordet „kontrol“ fik umiddelbart efter anden verdenskrig af indlysende årsager en misliebik klang, hvorefter man tog navneforandring til »Planned Parenthood«. Det hindrer dog ikke, at tankegangen bag organisationens virke i det store og hele er uændret - blot har man i stigende grad vendt opmærksomheden mod den 3. verden, hvor der til stadighed udfoldes store anstrengelser for at overtale regeringerne til at indføre fri abort, fri adgang til prævention samt gennemføre diverse befolkningsprogrammer i stil med det kinesiske.

Det manglende grundlag for Malthus-tænkningen

Den antinatalistiske filosofi kan føres tilbage til slutningen af 1700-tallet, hvor den engelske økonom, T.R. Malthus, i sit hovedværk »The Principle of Population« hævdede, at fødevareproduktionen ikke i det lange løb ville kunne holde trit med befolkningsudviklingen. Populært sagt: jo flere der er om at dele kagen, jo mindre bliver der til hver, og på et tidspunkt risikerer vi, at der ikke er nok til alle.

Forudsætningen for at man i vore dage skulle kunne tage denne primitive teori alvorligt, måtte imidlertid være, at kagen, dvs. størrelsen af nationalproduktet, til enhver tid var den samme, og det stemmer unægtelig dårligt overens med de faktiske forhold i et moderne dynamisk industrisamfund. Malthus' teorier er da også for længst blevet overhalet af virkeligheden, men virkeligheden er ikke det, der interesserer den såkaldte befolkningslobby, dvs. UNFPA og dermed forbundne organisationer, mest.

Lad os blot for at gøre denne del af diskussionen færdig endnu engang citere Joseph Chamie, lederen af FN's Befolkningsstatistik, som i en rapport med titlen »World Population Monitoring 2001« klart tilbageviser de mest populære katastrofeteorier:

Påstand: Vi vil ikke om nogle år være i stand til at brødføde verdens befolkning. *Svar:* I perioden 1961-1998 er produktionen af fødevarer pr. capita steget med 24%. I øjeblikket har amerikanske landmænd rigelig kapacitet til at brødføde verdens befolkning.

Påstand: Jo flere vi er, jo fattigere bliver vi. *Svar:* Fra 1900 til 2000 steg verdens befolkning fra 1,6 milliarder til 6,1 milliarder. I samme tidsrum steg det globale bruttoprodukt 20-40 gange.

Påstand: Jordens råstoffer udtømmes snart på grund af befolkningstilvæksten. *Svar:* I de sidste årtier har man til stadighed gjort nye fund, således at man selv med et stigende forbrug har rigelige ressourcer.

Rapporten medgiver endelig, at befolkningstilvæksten kan være en medvirkende årsag til knapheden på fisk og rent drikkevand, men tilføjer, at forurenende industriproduktion, som ikke direkte kan kædes sammen med befolkningsudviklingen, bærer en større del af ansvaret.

Veje ud af dilemmaet

Hvis vi afslutningsvis skulle overveje, hvilken vej der så er ud af dilemmaet i vor del af verden og helt specifikt i Danmark, kunne svaret blive noget i denne retning: Vi må som udgangspunkt erkende, at den familiepølse eller mangel på samme, der er ført de sidste ca. 45 år, har haft katastrofale følger. Hvis den negative befolkningsudvikling skal vendes, må der via en radikal omlægning af især skatte- og sociallovgivningen tilvejebringes langt gunstigere vækstbetingelser for familierne. Hvordan en konkret politik på disse områder kunne udformes, vil der selvsagt være mange mulige svar på.

Samtidig bør man fra politisk side nå til den erkendelse, at det bliver nødvendigt at ofre den helligste af alle hellige køer, nærmere bestemt den mere end 25 år gamle lov om fri abort. Man bør indse, at det ikke kan være en samfundsopgave hverken at implementere eller finansiere en brutal aflivning af ufødte børn, en praksis, som under alle omstændigheder er at betragte som uhensigtsmæssig, dels af hensyn til befolkningsudviklingen, dels set i sammenhæng med, at der ikke just er mangel på barnløse forældre, der hellere end gerne ville adoptere de 16.-17.000 børn, der årligt aflives på danske sygehuse.

Vil vi overleve som kulturnation

Det siger sig selv, at det vil blive en drøj og langvarig proces at arbejde sig ud af det dilemma, som de fleste europæiske nationer står midt i i dag: Vil vi overleve som kulturnation, eller vil vi langsomt lade os opsluge af fremmede kulturer, andre folkeslag, som er villige til at gribe stafetten og føre udviklingen videre på deres egne og ikke vores præmisser?

Ingen af fløjene giver svaret

Svaret finder vi i dag - for nu at nævne yderpunkterne - hverken hos Dansk Folkeparti, som nok vil standse indvandringen, men som på den anden side med brask og bram går ind for fri abort både til hjemmemarkedet og til eksport - eller hos socialdemokraterne eller de radikale, som bilder sig ind at kunne løse problemet gennem en stadig import af udenlandsk arbejdskraft, en løsning, som på længere sigt indebærer folkeligt og kulturelt selvmord.

Der gives, således som udviklingen har forment sig, ikke hverken lette eller hurtige løsninger. Lige så lidt som vi kan nøjes med at lukke døren for indvandring, lige så lidt kan vi komme uden om at besinde os på, om det, vi er, og det vi står for, i det hele taget er værd at bevare. I den politiske elite her i landet ser det foreløbig ud som om, man har antaget det franske aristokratis devise umiddelbart inden revolutionen: Efter os kommer syndfloden.

Lektor cand.mag.

Torben Riis

[1] Gunnar Viby Mogensen og Poul Chr. Matthiessen: Indvandrene og arbejdsmarkedet. Mødet med det danske velfærdssamfund. Spektrum 2002.

[2] Proposed Measures to Reduce U.S. Fertility.

Sikker sex på finansloven

Under titlen »Sikker sex på finansloven« slår formanden og sekretariatschefen i foreningen »Sex og samfund« til lyd for, at der på finansloven afsættes flere midler til nedbringelse af aborttallet og oplysning om, hvad ubeskyttet sex kan medføre af seksuelt overførte sygdomme, som blandt andet kan medføre infertilitet. Der peges på, at der årligt kun er afsat 0,7 mio. kr. til formålet (Jyllands-Posten 1. september 2003).

Indlægget synes i overensstemmelse med, hvad der ved tidligere lejligheder er fremkommet i Ugeskrift for Læger af artikler om lavt fødselstal, infertilitet, kønssygdomme, aborter m.v. Der er mange grunde til, at man fra lægelig side støtter forslaget om at bevilge flere penge til formålet. De rent lægelige grunde er oplagte: sygdom skal behandles.

Dertil kommer efter min mening den oplagte risiko, der rent demografisk ligger i et faldende fødselstal, hvad enten dette skyldes infertilitet eller socio-kulturelle årsager. Dette bør specielt ses i modsætningsforholdet til en talstærk gruppe af indvandrere, som af religiøse grunde sædvanemæssigt har et langt højere fødselstal pr. kvinde end den hjemmehørende befolkning.

Dette misforhold er en klar risiko for den danske befolkningsgruppes og dens kulturs fortsatte eksistens. Der skal forbløffende få generationer til, før styrkeforholdet mellem grupperne ændres radikalt.

Sygdom, infertilitet m.v. skal behandles. En læges indsats er oftest centreret om den enkelte patients eksistens, men jeg finder det naturligt at udvide denne interesse til at omfatte hele befolkningens og dens kulturs fortsatte eksistens.

Bør lægeforeningen ikke blande sig aktivt i, hvad finansloven kommer til at indeholde?

Pensioneret overlæge, dr.med.

Per Paaby

Verdensbillede

I Jyllands-Posten den 15. september 2003 harcellerer professor dr.phil. Ulf Hedetoft over et verdensbillede, som Søren Lind Jensen gennem sine udtalelser givet udtryk for, og som professor Hedetoft kalder „enøjet“, og som svarer til parolen „Hold og forsvind“. Professor Hedetoft har åbenbart sit eget helt anderledes verdensbillede. Hvilket af dem, der er det rigtige, vil måske fremgå af forskningsresultater fra AMID.

For mig at se er „verdensbilledet“ en tilfældighedernes mosaik. Biologiske, klimamæssige og miljømæssige ændringer er tilfældige, og i historiens løb har man på grund af dette set folk, racer og kulturer komme og gå af årsager, som er komplicerede, ubeskrivelige og uforståelige.

Professor Hedetofts Akademi forsker i Migrationer (vandring) i Danmark (AMID). Migrationerne undersøges af et stort potentiale af forskere fra Aalborg Universitet og diverse institutioner, der arbejder med socialfaglige problemer. En lille del af verdensbilledet vil blive præsenteret for os alle gennem denne forskning. Det bliver spændende at se, hvorledes materialet bliver indsamlet og resultaterne bedømt, ikke mindst når vekselvirkninger mellem indvandrere og modtagerfolkets befolkning skal vurderes. Årsagssammenhænge vil dog aldrig kunne bevises, da kontrolforsøg er umulige. Trods al forfinet statistik vil bedømmelsen af resultaterne derfor uundgåeligt blive præget af subjektivitet og personlige holdninger.

Beskrivelsen af indvandringens effekt på dansk kultur og livsopfattelse samt egenbefolkningens antalsmæssige og aldersmæssige udvikling er for mig et uhyre vigtigt problem. Jeg ønsker nemlig ikke, at dansk kultur, demokrati og livsopfattelse bliver ændret. En af de mange risici ligger i egenbefolkningens alt for lave fødselstal over for en talstærk indvandring af folk med et sædvanemæssigt langt højere fødselstal. AMID's forskere er allerede bekendte med demografiske oplysninger fra Danmarks Statistik og fremskrivninger heraf. Hertil kommer også oplysninger fra FN og WHO. Spørgsmålet er, hvilke råd AMID's forskere vil give de politikere, til hvem forskningsresultaterne bliver produceret.

Faresignalerne har længe været klare. Andengenerationsindvandreres kriminalitet og vold, eksistensen af store områder i vore største byer, hvor politiet kun kan komme, når det møder mandstærkt op, og tanken om at en

dansk politibetjent ikke kan færdes overalt alene, er uhyrlig. Medierne og politikerne har mange forslag om den vanskelige „integration“, som problemet benævnes.

I lederen den 12. august 2003 foreslog Jyllands-Posten at „indprente respekt“ for menneskeliv, det danske samfunds traditioner og demokrati, landets politi og landets love. Det lyder fint, men har man glemmt, at for rettroende muhammedanere gælder kun ét lovsæt, nemlig det der fremgår af Koranen. I Jyllands-Posten den 14. juli 1998 skrev journalist Hussein Shedaheh en klar og sober kronik »I Allahs Have«, som klargjorde svælget mellem kristen og demokratisk jura og livsopfattelse på den ene side og muhammedanernes ditto på den anden. Klarheden og sprogbrugen fik mig dengang til at opfatte kronikken som en velment advarsel om problemets alvor, men danske politikere ønsker måske ikke at lade sig belære.

Vi har religionsfrihed og ytringsfrihed og forbud mod censur. Betyder det, at imamer og forældre til de voldske unge indvandrere frit kan påvirke deres unge til at blæse på dansk lovgivning og demokrati med striber af voldtægt, vold med knive og almindelig disrespekt for dansk politi m.v? Der skal nok en meget stor pegefinger til at lære denne gruppe af indvandrere respekt.

Pensioneret overlæge, dr.med.

Per Paaby

Modstandskampen for dansk kultur

Ole Hyldtofts foredrag forud for foreningen Dansk Kulturs generalforsamling på Vejle bibliotek den 10. maj 2003. Hyldtoft indledte med at komme med en opmuntrende hilsen til foreningen Dansk Kultur for dens indsats. Min hilsen deles af hundredtusinder, sagde han.

Ole Hyldtoft er forfatter og samfundsdebattør, tidligere kulturredaktør på Aktuelt og tidligere formand for Socialdemokratiets kulturudvalg.

Vi har været oppe imod en hård mur. Når man står imod, er det godt med opmuntringer. Vi er oppe imod magten, når vi kæmper for det danske - imod de fleste intellektuelle - imod munkemarxisterne, imod journalisterne og medierne. Vi møder en mur af hovmod. Hos danskerne danner der sig en modstand mod denne ligegyldighed med vort ophav. Det er en folkelig modstandsbevægelse mod både de venstre- og højredrejede magtkredse.

Det har været smerteligt at se mit gamle partis holdninger her. Det parti, jeg ellers var født ind i og en biologisk del af. Kun det globale og tekniske tæller nu.

Sådan var det ægte, gamle parti ikke, men med Kragh skete der noget andet. Nu er det et globalistisk djøf-parti. Karen Jespersen burde have været formand, i stedet vælger man den værste djøfer.

Det folkepsykologiske fællesskab er vigtigt. Skåne-spørgsmålet burde interessere Dansk Kultur. Blicher understreger, at vi bør med lyst kæmpe for vore landsmænd. Det danske fællesskab kræver, at vi skal kunne føle fællesskab og glæde ved hinanden. Men det forudsætter, at vi har fællesskab i sindet med hinanden.

Det er vigtigt, at vi har et fælles sprog, fælles historie, fælles normer og fællesskab i ideer, som f.eks. at rige og fattige, kvinder og mænd er lige og at vi kan argumentere med hinanden og autoriteterne. Det er vigtigt, at vi har tryk ved at være i det danske rum.

Det danske har sit særpræg som en del af Europa. De forskellige nationer er en rigdom, men de multikulturelle glemmer, at egenarterne skal holdes ved lige, hvis de skal bevares.

Multikulturer i det samme land er ikke noget at samle på. Multikulturer i det samme land bliver til borgerkrig. Blandingen af Slesvig og Holsten gjorde

ikke noget godt. Hvad er det danske så? Sprog, historie, levevilkår og vejr rummer den danske folkesjæl så som: humoren, arbejdsomhed, ordholdenhed, åbenhed, tålmodighed - dog også: konfliktskyhed. På et eller andet tidspunkt siger vi stop, som tilfældet var i 1943 og 2001.

Jeg ser optimistisk på spørgsmålet om det danske. Men det danske er stadig væk i fare. Medierne er ligeglade. Der sker gennem engelsk en sproglig globalisme. Det er nødvendigt med en modkampagne. Den danske sang, højskolesangbogen, salmerne, revyviserne („Åh Dagmar“) bør genoplives. Den bedste lyrik i Danmark er sangbar. Børnene bør kunne mindst 30 danske sange. Danmarkshistorien må genoplives. Vi må lære at tænke historisk for at have et fællesskab. Det danske må sætte nye rødder: byggeriet skal ikke være kønsløst, men have et håndværksmæssigt præg. Udviklingen må ikke stoppes af forsvaret for fremmede enklaver. Derfor må indvandrere blive danske, hvis de vil være her.

Censuren fra 2. verdenskrig er sivet ind i samfundet igen i løbet af de sidste 20 år. Der er censur angående, hvad man må sige, og hvad man ikke må sige - i form af en voldsom politisk korrekthed. Hvordan sker noget sådant?

Mange magtinteresser går ind for det multikulturelle. Både højre og venstre går ind for det multikulturelle. Dagbladet Politiken misledte sine læsere. Ulla Dahlerup blev fyret fra Ekstrabladet, da hun skrev om menneskesmuglerierne. Der sker en alliance i bestyrelsen mellem Det radikale Venstre og venstrefløjen. Jeg bliver ikke længere taget med i diskussionerne i medierne. Der er en snigende, hemmelig metode i medierne og i magtorganerne.

Udviklingen nu: Der er stadig væk brug for os - en opposition til det multikulturelle - og for at den danske kultur igen kommer ind i medie- og skolebilledet igen.

Refereret af
Niels Erik Søndergård

Det moderne projekt

Der er i dag en overvejende politisk enighed om det, der kaldes det moderne projekt: Det moderne projekt går ud på at fremme ubegrænset teknologisk og materiel forceret vækst. Flere fjernsynskanaler, flere biler, flere huse, flere rejser osv.

Der er i dag også en udbredt politikerlede. Den skyldes dels, at man ubevidst indser, at omkostningerne ved det moderne projekt er ubærlige, at omkostningerne suger blodet ud af alt reelt liv og lægger de menneskelige relationer øde og dels, at man ikke kan se noget politisk alternativ til og imod det moderne projekt.

Det moderne projekt ødelægger familiens ressourcer. Det moderne projekt ødelægger det primære egentlige liv (familien, venner, naboer, det nære og nærmiljøet, det åndelige osv.) til fordel for det sekundære liv (tings- og service-produktionen).

Det moderne projekt er en demografisk (befolkningsmæssig) trussel mod vort lands og befolknings fortsatte eksistens. Der må tænkes alternativt til dette projekt.

Niels Erik Søndergård

Rasmus Rasks Alle 95, 5250 Odense SV

n.e.s@mail.tele.dk

Islamisk indvandring, abort og kulturradikalisme

Den nu afdøde færøske og socialdemokratiske folketingsmand, pastor Johan Nielsen, udtalte i 1975 følgende til forlagsredaktør, tidligere presse- og kulturattaché i Paris og dansk repræsentant i Unesco, J. Stenberg Rasmussen (Vendsyssel Tidende 19. januar 1975) følgende:

„Der går en lige linie fra bestræbelserne på at mindske det danske fødselstal ved hjælp af aborter, piller m.v., over indkaldelsen af titusinder for os vildtfremmede folkeelementer til et snigende, halvt hemmeligt arbejde her i folketinget på at gøre det lettere at opnå dansk indfødsret. Formålet er at skabe grundlag for en fuldstændig omstyrtelse af det danske samfund og rive dets rødder i dets historiske fortid over.“ *Niels Erik Søndergård*

De børn, vi ikke fik

På valgnatten den 20. november fremhævede Mogens Lykketoft ikke uden en vis selvfølelse, at det var et velordnet hus, man efterlod sig, et velfungerende Danmark. Og hermed tænkte han formentlig på landets økonomiske situation - og på den udelukkende. For hvad tænker toppolitikere ellers på?

Hvem huskede i valgkampens hede at spørge til, hvad prisen har været for velstanden? Altså de menneskelige omkostninger. Man kan f.eks. tænke på børnene, som vi spærre inde i institutioner i de fleste af døgnets timer, fordi vi skal udfylde vores plads på arbejdsmarkedet. Hvilke værdier, hvilken ballast fik vi givet dem med, som de kan trække på, når de selv engang skal stifte familie. Og hvad med skilsmissebørnene og børnene fra de familier, som går helt i stykker i konkurrencesamfundet, og som derfor må tvangs fjernes og anbringes uden for hjemmet? Hvor blev de af i valgkampen?

Og endelig er der jo de børn, vi ikke fik, fordi vi ikke har tid. Og de børn, vi ikke gav lov til at blive født, fordi der var noget andet, der var vigtigere.

Alting har sin pris. Og noget tyder på, at vi snart skal til at betale regningen. I en rapport offentliggjort den 29. august 2001 af det amerikanske forskningsinstitut CSIS (Center for Strategiske og Internationale Studier) kommenteres udviklingen i de vestlige industrialiserede samfund. Rapporten konkluderer, at vores største problem er, at vi har forsømt at sætte børn i verden. At vi har satset alt på materielle goder, og at vi netop derfor risikerer at sætte velstanden overstyr.

Denne udvikling er udtryk for det man kalder: det moderne projekt, der går ud på, at alle ressourcer skal flyttes væk fra de primære livsværdier (så som familielivet, tid til naboer og venskaber, tid til frivillig hjælpe- og foreningsindsats osv.) og i stedet flyttes over til erhvervslivets tingsproduktion.

Ansvar for denne udvikling må de såkaldt borgerlige partier, der nu er kommet til magten, dele ligeligt med de såkaldt socialistiske partier. Begge parter har med små nuancer været medvirkende til at cementere forestillingen om, at arbejdsmarkedets krav til enhver tid måtte sættes over alle andre hensyn. De børn, vi aldrig fik, er nu smerteligt til stede for os som en manglende ressource.

Hvad skal vi gøre for på længere sigt at overleve som samfund? Vi skal

nedprioritere erhvervslivets tingsproduktion og opprioritere de primære livsværdier - herunder især familielivet - og dermed give børnene en chance. Men det kræver, at vi ikke bliver på overfladen, men går til problemets kerne.

Niels Erik Søndergård

Rasmus Rasks Alle 95

5250 Odense SV

n.e.s@mail.tele.dk

Politisk korrekt antisemitisme

EU's center for observation af racisme - EUMC - har fået udarbejdet en rapport om antisemitisme i Europa ved Berlins Tekniske Universitet.

EUMC har med blandt andre Ole Espersen i spidsen nægtet at offentliggøre rapporten, fordi den viser, at muslimerne i Europa står bag hovedparten af antisemitismen i Europa.

Ligesom vi nu har politisk korrekt kvindeundertrykkelse og politisk korrekt dyremishandling, så har vi nu også fået politisk korrekt antisemitisme.

Kunne vi ikke få en undersøgelse af psykologien bag de kulturradikale folk, der gør løgne til offentlige sandheder!

Niels Erik Søndergård

Rasmus Rasks Alle 95

5250 Odense SV

Postbudenes selvgode protestaktion

Vi havde indleveret 10.000 stk. foldere af den lille grønne til postvæsenet i Odense. Postbudene nægtede at omdele folderen den 5. nov. 2003, men de blev beordret til at gøre det den 6. nov. I den anledning blev vi i TV2 angrebet af et postbud, og TV2 sammenlignede os indirekte med nazisterne, hvilket vi naturligvis ikke vil have siddende på os.

På TV2's hjemmeside er fundet et skriftligt resumé af indslaget. Ordene er som følger: Antimuslimsk pamflet postomdeles. Postbudene i Odense har fået en direkte ordre fra ledelsen i Post Danmark om, at 8000 pamfletter med antimuslimske synspunkter skal husstandsomdeles i byen. Flere postbude nægtede i første omgang at dele tryksagen ud, men er nu blevet presset til det af ledelsen.

„Vi vil være kede af at skulle være smagsdommere, vi anser os selv for at være en uvildig tredjepart, så vi deler de forsendelser ud,“ siger Anders Due, vicedirektør i Post Danmark, til TV2/NYHEDERNE.

Det er Foreningen Dansk Kultur der står bag pamfletterne, der koster én krone stykket at få postomdelt."

Det væsentligste i indslaget er ikke refereret, nemlig at journalisten to gange spurgte Anders Due, om han også ville beordre postbudene til at omdele nazistisk propaganda. Det var på disse spørgsmål ovenstående svar kom: „Vi vil være kede af...“ blev givet.

Disse spørgsmål fra journalisten udtrykker implicit, at vi er højreorienterede, racistiske, fundamentalistiske og hvad de kulturelle radikale i øvrigt gennem de sidste 35 år har beskyldt deres modstandere for at være. Jeg mener derfor, vi bør benytte lejligheden til at få adgang til medierne ved at indklage TV2 for presseetisk nævn.

Per Christiansen

FORENINGEN TIL VÆRN FOR DANSK KULTUR OG IDENTITET

Administrerende direktør Peter Parbo
Rugaardsvej
DK-5100 Odense

Foreningen Dansk Kultur ønsker herved at klage over det indslag, der fandt sted i TV2/Nyhederne to gange den 6. november 2003 om postomdeling af foreningens folder i visse postdistrikter i Odense.

Vi finder, at der her er tale om en utilstødelig behandling af emnet, der har meget lidt med nyhedsformidling at gøre. Det er et polemisk indlæg, hvor TV2/Nyhederne viser sympati for en gruppe postbude, der mener sig beføjet til at censurere den post, de har til omdeling og dermed knægte ytringsfriheden.

Journalisten har næppe tænkt den tanke, der ligger til grund for bemeldte adfærd, til ende. Vi er langt inde i en udemokratisk tankegang og praksis.

I annonceringen er nævnt, at foreningen „Dansk Kultur“ har højreekstreme synspunkter, dette udtryk er næppe veldefineret, men hensigten at lede seernes tanker i en bestemt retning er tydelig. Det er således tydeligt, at denne forening skal fremstilles som værende „ikke stueren“.

Denne hensigt blev yderligere understreget ved senere i indslaget at stille spørgsmålet: „Hvis de danske nazister bad jer om at uddele brochurer, så vil I også gøre det?“

Hvordan kan en dansk journalist dog stille dette spørgsmål?

Meningen er tydelig, at foreningen Dansk Kultur skal slås i hartkorn med nazisterne. Det er anstødeligt.

„Foreningen er begyndt med at sende indvandrerfjendske pamfletter ud med posten“, blev der sagt. Dette er en hel grundløs påstand, at den udsendte folder er indvandrerfjendsk.

Foreningen er ikke generelt imod indvandrere, og „indvandrer“ er ikke nævnt med et ord i den pågældende folder, som i indslaget bliver kaldt en pamflet. En pamflet betyder en smædeskrivelse. Der er et værdiladet ord til støtte for TV2's partsindlæg. Foreningen smæder med denne folder ingen som helst. Hvis referat af, hvad der står i Koranen, og hvad muslimer har

sagt, er at smæde, så må en sådan kritik rettes imod dem, som har sagt det.

I udsendelsen forekommer også udtrykket: „En forening, der kalder sig Dansk Kultur.“ Kunne man tilsvarende forestille sig, at journalisten havde brugt udtrykket: „Et parti, der kalder sig Det radikale Venstre“, eller „en person, der kalder sig Mogens Lykketoft?“

Foreningen Dansk Kultur er en relativ stor forening og kendt af mange mennesker ud over landet. Det burde være kendt af en blot nogenlunde kvalificeret og velorienteret journalist.

Foreningen har eksisteret i mere end 4 år og har til formål at værne om og styrke de værdier og normer, der er opbygget gennem århundreder og er udsprunget af vor kristne kulturarv. Foreningen vil også oplyse om de kultursammenstød og forandringer, som indførelse og tilpasning til den islamiske tro medfører for ethvert kristent samfund.

Foreningen er imod enhver form for fundamentalisme, hvor den end forekommer.

Foreningen optager ikke medlemmer med yderliggående synspunkter. Se vedlagte spørgeskema, som skal udfyldes af enhver person, som søger optagelse i foreningen.

Foreningen har udgivet en række bøger og blade, som alle har til formål af styrke dansk kultur og advare mod de farer, der truer den.

Disse publikationer er i meget vidt omfang baseret på citater fra anerkendte skrifter og fra anerkendte forskere og politikere. Vægten er lagt på at oplyse om de grundlæggende ideer, værdier og målsætninger i islam, og om de kulturforskelle, sådanne synspunkter afstedkommer.

En usaglig udtalelse er også, at foreningen har økonomi nok til at betale Post Danmark en krone pr. pjece. Bortset fra denne udtalelses manglende relevans vil vi gerne stille spørgsmålet, hvad den pågældende journalist kender til foreningens økonomi?

„Men i dag fik postbudene vredet uniformen om på ryggen af ledelsen.“ Hvis dette kan betegnes som en saglig reportage, så har TV2 en for os at se højst ejendommelig presseetik.

Vor konklusion er, at indslaget kun har meget lidt med nyhedsformidling at gøre. Det er et partsindlæg til fordel for en gruppe postbude, der forsøger at krænke nogle af de principper, som er grundlæggende for det danske samfund og vestlige demokratier.

Indlægget er nedgørende, mistænkeliggørende og ærekrænkende for en forening, som åbent og på fuld demokratisk vis ønsker at bringe saglige oplysninger. Foreningen overholder alle danske love, og den kan ikke med rette kan siges at krænke fastslåede danske værdier og idealer. Indlægget sætter ligeledes et spørgsmålstegn ved berettigelsen af ytringsfrihed i Danmark.

Foreningen må forlange, at TV/Nyhederne dokumenterer sine påstande: At foreningen er „ekstrem højreorienteret, at Den lille Grønne nr. 4 kan sammenlignes med „nazimateriale“, at folderen er en „pamflet“, at foreningen er indvandrerfjendsk“.

I modsat fald bedes TV2 bringe en grundig korrektion til indslaget og til denne omtale af foreningen Dansk Kultur.

TV2 burde også bringe en beklagelse af denne form for journalistik. TV2 er et offentligt medie, der ikke mindst af denne grund har forpligtelser i forhold til sandheden og for saglig omtale af alle de lovlige institutioner, der er i det danske samfund.

Med venlig hilsen

Rolf Slot-Henriksen, cand.teol., formand

Niels Erik Søndergård, lærer, næstformand,

Jørgen Clausen, geograf, sekretær

Per Christiansen, malermester, kasserer

Alice Normann, cand.teol., bestyrelsesmedlem

Helene Marie Mølhede Christensen, koncertsanger, bestyrelsesmedlem

På bestyrelsens vegne

Alex Andersen, socialrådgiver, bestyrelsesmedlem

Godsparken 116

2670 Greve

FORENINGEN TIL VÆRN FOR DANSK KULTUR OG IDENTITET

Pressenævnet
Borgergade 28, 3 sal
1300 København K

Greve den 7. januar 2004

Foreningen Dansk Kultur skal herved klage over, at TV2/Nyhederne ikke har iagttaget god presseskik ved indslag i Nyhederne to gange den 6. november 2003, og at TV2/Nyhederne ikke har villet bringe en korrektion til indslaget.

Foreningens klage til TV2 af 27. november 2003 vedlægges i kopi, idet der dog heri er foretaget visse rettelser af grammatiske fejl, der har sneget sig ind under konciperingen, hvori hele bestyrelsen har deltaget. ”Mange kokke” Desuden vedlægges svaret fra TV2 af 11. december 2003 tillige med den i sagen omtalte folder: Den lille Grønne nr. 4.

Almen nyhedsværdi

TV2 anfører i sit svar, at omtalen af postmedarbejdernes vægring ved at udbringe foreningens folder havde en almen nyhedsværdi.

Dette er foreningen helt enig i. Det er højst usædvanligt, at offentligt ansatte personer forsøger at begrænse ytringsfriheden her i landet ved at nægte at udføre deres tjenesteplichter.

Det er ligeledes rigtigt at begge parter kom til orde, men der er en meget stor forskel på, hvordan de kom til orde.

Postbudet havde flere indlæg medens foreningen formand alene fik lejlighed til at udtale sig i et telefoninterview, se omtalen af dette nedenfor.

Højreorienteret – højreekstremistiske

Spørgsmålene fra journalisten var efter foreningens opfattelse ikke i overensstemmelse med god presseskik. Han omtalte foreningens folder som ”højreorienteret”, uden at forklare seerne, hvad der i folderen indikerede dette udsagn.

”Højreorienteret” har i dagens Danmark fået en dubiøs klang. TV2 tager ved brugen af dette ord indirekte stilling til en episode, der går langt ud over

at bringe et indslag om ulovlig vægring ved postomdeling. Der er ingen tvivl om, hvor TV2's sympati ligger. Den ligger hos postbudenes aktion.

Dette fremgår også klart af studieværtens oplæg: "En forening med højreekstremerne synspunkter er begyndt at sende indvandrerfjendske pamfletter ud med posten."

TV2 kommenterer ikke i sit brev denne tagen stilling til aktionen, og dermed TV2's sympati for lovbyderne.

Man anfører, at TV2's oplysninger "havde dækning i den pjece, som Dansk Kultur samme dag fik uddelt af Post Danmark og postmedarbejderens udtalelser". Uden at oplyse i hvilke sætninger denne dækning består. At foreningen er bekymret for udviklingen i Danmark er ikke et højreorienteret synspunkt, men deles af et flertal af den danske befolkning.

Som tidligere anført; der er ingen indvandrerfjendske tekster i pjecen. Det kan næppe være ukendt, at også dele af indvandrerne i Danmark har sympati for pjecens indhold!

Dansk Kultur er ikke indvandrerfjendsk. Foreningen mener naturligvis, at der skal være mulighed for indvandring til Danmark. Men vi mener ikke at Danmark skal tilpasse sig en indvandring, der er undergravende for dansk kultur.

For god ordens skyld bemærkes, at foreningen har haft foredragsholdere fra næsten alle folketingets partier, herunder Enhedslisten og desuden en muslim fra Københavns Borgerrepræsentation. Endelig har foreningen i flere tilfælde afvist medlemskaber, der har været anset for at være yderligtgående højreorienteret.

Foreningens økonomi

TV2 Udtalelsen: "...med økonomi nok til at betale Post Danmark en krone per pjece." Bortset fra, at dette må være sagen uvedkommende, benyttes udsagnet til at insinuere, at der er folk, som ikke vil frem i lyset, der betaler for uddelingen! Hvem skal man nu igen tænke på?

Pamflet

Tonen er slået an, forventningen er: En ny skandale i dette misregerede land. "En forening med højreekstremerne synspunkter er begyndt at sende indvandrerfjendske pamfletter ud med posten."

Brugen af ordet pamflet er negativt i forhold til en anstændig nyhedsformidling.

TV2 anfører med et citat fra Den Store Danske Encyklopædi, at pamflet dækker over: ”pjece, lille skrift; (...) kort stridsskrift af aktuel karakter.”

Det er i betydningen smædeskrift, ordet opfattes af de almindelige danskere, og det er det, der er afgørende i en TV nyhedsudsendelse. På Danmarks Journalisthøjskole har journalisten (hvis han har gennemgået en uddannelse) sikkert lært, at det er afsenderen, der har ansvaret for, at det rette budskab når frem til modtageren.

Ordet pamflet er ikke i almindelig sprogbrug en betegnelse for en pjece, en folder o. lign. Det bruges helt overvejende i aggressiv, negativ betydning.

Det vil mange uden for TV2 næppe være i tvivl om – og næppe heller indenfor TV2.

Salomonsens Konversationsleksikon siger: Pamflet: Flyveskrift, smædeskrift. - Pamfletist: Smædeskriver.

Ordbog over det danske Sprog har: Pamflet: Lille skrift, flyveskrift, nidskrift, smædeskrift. - Hensigten er svær at tage fejl af. Brugen af ordet pamflet er en del af TV2's partsindlæg.

Nazi-associationer

TV2 er i sit svar ikke af den opfattelse, at seerne ville kunne få den tanke, at Foreningen Dansk Kultur vil kunne slås i hartkorn med nazisterne.

Det var forventeligt.

Men det er nu engang ikke noget ukendt journalistisk trick. Og vi har da også set et grelt eksempel på det samme indenfor de sidste uger.

De øvrige klagepunkter skal ikke kommenteres yderligere her.

TV2's journalistiske behandling i øvrigt

Dette er nye oplysninger og desværre ikke fremlagt i klagen til TV2/Nyhederne, der alene omfattede det, som blev vist for seerne.

I det første indslag den 6. november 2003 var der ingen udtalelse fra foreningens formand Rolf Slot-Henriksen. Flere havde hurtigt efter udsendelsen telefoneret til Slot-Henriksen og gjort ham opmærksom på indslaget.

Slot-Henriksen telefonerede straks til TV2 og talte med journalist Joakim Frøsig.

Der blev nu optaget et telefoninterview, og til dette oplyste Frøsig, at det ikke kunne bruges. Derefter blev der optaget et nyt interview. Heller ikke dette kunne bruges. Der blev nu optaget et tredje interview, som også blev forkastet af journalisten. Man forsøgte en fjerde gang, dette interview varede ca. 20 minutter.

Frøsig oplyste, at det ikke kunne benyttes. Hvis Slot-Henriksen ikke udtalte sig, som journalisten ønskede, ville han ikke få lejlighed til at udtale sig til indslaget.

Frøsig klippede da også kun nogle få sekunder ud af det ca. 20 minutter lange interview. Det klip, som blev bragt i indslaget i næste udsendelse, omfattede 31 ord.

Dette understreger, at journalisten ikke søgte sagen belyst også fra foreningens side, men kun at få bekræftet sin egen opfattelse, og det kan næppe betragtes som hverken saglig eller anstændig journalistik.

Dansk kultur fik altså ikke, som påstået i TV2's skrivelse af 11. december 2003, lejlighed til at imødegå oplysningerne om ekstremisme i indslaget.

Udskrift ctr. udsendelse

Nu giver en udskrift af et indslag i TV ikke den fulde oplysning om indslagets indhold og registrerer ikke dets påvirkning. Dertil hører først og fremmest billedsiden, og den måde ordene udtales på. Indignation, sympati, antipati kan udmærket kommunikeres gennem stemmeføringen alene. Og den fortæller heller ikke om relevante fraklip.

Foreningen må fastholde, at TV2's indlæg har været skadelig, har krænket og virket agtelses-forringende for Foreningen Dansk Kultur ved partiske og urigtige påstande, samt let skjult underforståen. Der har ikke været fremlagt dokumentation for disse påstande, men kun blevet henvist til den foreliggende pjece.

Vi må forlange, at TV2/Nyhederne dokumenterer sine påstande eller bringer en korrektion til indslaget.

Kopi af nærværende skrivelse tillige med kopi af den oprindelige klage, hvori de grammatikalske fejl er rettet, er sendt til TV2' administrerende direktør.

Med venlig hilsen (fra samme underskrivere som i forrige brev).

Prisliste for DK's publikationer

	Normalpris	Medlemspris
Jørgen Clausen, Jens Lintrup, Morten Lintrup, Anne Marie Engel: »Grænser for indvandring«	199,-	99,-
Rolf Slot-Henriksen: »Korankommentaren« (176 sider)	199,-	99,-
Flere forfattere: »Kulturmodsætninger« (41 sider)	50,-	10,-
Flere forfattere: »Det Danske Sprog« (52 sider)	50,-	10,-
»Undermennesker« (52 sider)	50,-	10,-
Elsebeth Halckendorff: »Kun én Gud« (90 sider)	99,-	50,-
Rolf Slot-Henriksen: »Ren-uren-tilladt-forbudt« Renhedsforskrifter (65 sider)	99,-	50,-
Geoffrey Cain, R. Slot-Henriksen: »Islam i Norden«	50,-	5 stk. 50,-
(Islamiske blade og dokumenter) »Gruppelvoldtægt i Danmark og Sverige«	60,-	30,-
Chris Hinrichsen: »ISLAM, integration eller?« Alt om islam i Danmark, sharia og taqija etc. (228 sider)	99,-	gratis

Rolf Slot-Henriksen:		
»Hellig Krig - terror eller kolonisering?«	199,-	99,-
Rolf Slot-Henriksen:		
»Islamiske ekstremistbevægelser i Danmark«	139,-	70,-
Blade:		
»Dansk kultur«	25,-	10,-
Som undervisningshæfte	30,-	10,-
(særpris for klassesæt)		
»Racisme og diskrimination«	25,-	10,-
Som undervisningshæfte	30,-	10,-
(særpris for klassesæt)		
»Ytringsfrihed«	25,-	10,-
»Det kimer nu til julefest«		
Julesalmer og traditioner	25,-	5 stk. 50,-
»Den lille Grønne« 2, 3 & 4		gratis for medl.
»Den lille Røde«		gratis for medl.
(Om forskellen mellem kristendom og islam)		
»Dansk Kulturs blå folder«		gratis for medl.
Vedtægter		gratis for medl.

Porto og ekspedition skal påregnes
Bestilles hos kasserer Per Christiansen
tlf. 97 21 52 01

Hvem er foreningen Dansk Kultur?

Ifølge foreningens vedtægter ønsker vi at værne om den danske kultur på grundlag af vore kristne værdier.

Endvidere ønsker vi at styrke sproget og værne om demokrati, ytringsfrihed, ligeværdighed mellem kønnene og Grundloven af 1953.

Gaver kan indbetales på giro 1-688-7250

Bliv medlem ved at kontakte tlf. 97 21 52 01
eller ved at udskrive tilmeldingsblanket fra hjemmesiden.

Medlemskab koster: kr. 200 for enlige
kr. 300 for ægtepar
kr. 150 for studerende og pensionister

Foreningens hjemmeside: www.danskkultur.dk
Se også hjemmesiden: www.islaminfo.dk

Kære medlemmer!

Redaktionen vil gerne opmuntre jer til at sende aktuelle artikler, personlige oplevelser eller gode ideer og inspiration til foreningsarbejdet samt andet omkring samfundsproblematikker i relation til dansk kultur.

Materialet bedes tilsendt os i god tid!

Med venlig hilsen
Niels Erik Søndergaard
redaktør